

Wanneer opvoeden opeens gedeeld wordt

Tijdens mijn stage in een residentiële voorziening binnen de jeugdhulp werd ik geconfronteerd met gezinnen waarvan kinderen door de jeugdrechter geplaatst werden. Dit omdat de opvoedingscontext van het kind onvoldoende veilig of draagkrachtig was om het kind thuis te laten opgroeien. In dergelijke situaties verblijven kinderen tijdelijk op een andere plek, zoals een residentiële voorziening (Jeugdhulp, z.d.).

Bij een residentiële plaatsing vindt de opvoeding niet langer exclusief binnen het gezin plaats, maar wordt deze gedeeld met een voorziening. Kinderen groeien in deze context op in een leefgroep, waar professionele hulpverleners instaan voor de dagelijkse verzorging en begeleiding. Ouders zijn hierdoor niet langer voltijds opvoedingsverantwoordelijken. Ze nemen hun ouderrol op in een gedeelde context, samen met hulpverleners (Dekker & Van den Bergh 2002; Koot & Noordgraaf, 2020, uit Vlaamse hogescholenraad, z.d.). Deze ingrijpende verandering heeft niet alleen praktische, maar ook emotionele gevolgen voor de ouders, de kinderen en het gezin als geheel.

Waar residentiële jeugdhulpverlening vroeger vaak vervangend werd georganiseerd, zien we vandaag een duidelijke verschuiving naar partnerschap en participatie. Beleidsmatig wordt steeds meer ingezet op ouderbetrokkenheid, waarbij ouders actief betrokken worden in opvoedingsbeslissingen en het hulpverleningstraject van hun kind (Dekker & Van den Bergh 2002, uit Vlaamse hogescholenraad, z.d.). Van ouders wordt met andere woorden verwacht dat zij participeren in de opvoeding, ook wanneer hun kind residentieel geplaatst is. In de praktijk blijkt dit echter niet vanzelfsprekend. Ouders beschikken niet altijd over de nodige draagkracht, duidelijkheid of ondersteuning om deze veranderende rol op te nemen.

Deze spanning tussen beleidsmatige verwachtingen en de leefwereld van ouders vormde de aanleiding voor mijn artikel. De centrale vraag luidt hoe ouders de ondersteuning ervaren om te participeren in de hulpverlening tijdens een residentiële plaatsing, en in welke mate deze ondersteuning hen helpt om hun ouderrol en betrokkenheid vorm te geven. Dit gebeurt binnen een veranderde gezinscontext, waarin ouders de opvoeding van hun kind deels uit handen moeten geven.

Mijn artikel is gebaseerd op een kleinschalig kwalitatief praktijkonderzoek. Hiervoor werden twee ouders van geplaatste kinderen geïnterviewd. Ik hield rekening met de emotionele lading van het gesprek. Zo gaf ik voldoende uitleg over mijn onderzoek en maakte ik gebruik van informed consent. Daarnaast werd een online vragenlijst afgenomen bij hulpverleners binnen de residentiële jeugdhulpverlening en vond een gesprek plaats met een hulpverlener uit het werkveld. Deze praktijk gegevens werden aangevuld met een literatuurstudie van oudergetuigenissen, eerder onderzoek rond ouderparticipatie, residentiële plaatsing en evenals relevante beleidsartikelen. De informatie hieruit heb ik vergeleken met mijn eigen bevindingen uit de praktijk tijdens mijn stage. De combinatie van gegevens maakt het mogelijk om zowel ervaringen van ouders als de perspectieven van hulpverleners te belichten.

Tussen beleid en beleving

Ouderparticipatie verwijst naar de mate waarin ouders betrokken worden bij beslissingen rond het hulpverleningstraject van hun kind. Binnen de residentiële jeugdhulp worden ouders en hun netwerk hierin steeds vaker beschouwd als ‘co-expert’. Dit betekent dat hun kennis over het kind, voortkomend uit hun ouderrol, als even waardevol wordt gezien als de professionele expertise van hulpverleners (*Jeugdhulp, z.d.*). Het is hierbij de bedoeling dat ouders mee nadenken om het hulpverleningstraject en de bredere Bijzondere Jeugdhulp vorm te geven. Om dit te versterken bestaan er organisaties waarin ouders het woord nemen over de organisatie van de Bijzondere Jeugdhulp, zoals VZW Ouders (Van den Broeck & Opgroeien, 2020).

“Ouders en hun netwerk zijn co-expert”

(*Jeugdhulp Vlaanderen*)

Bij ouderparticipatie worden ouders actief bevraagd over hoe zij bepaalde opvoedingssituaties zouden aanpakken, dit steeds vanuit de overtuiging dat ouders hun kind het beste kennen (Dom et al., 2014). Deze benadering sluit aan bij de visie van Opgroeien op ouderschap als een levenslange relatie, waarbij de ouder-kinderband behouden blijft. Dit geldt dus ook wanneer ouders niet langer voltijds instaan voor de dagelijkse opvoeding (*Opgroeien, z.d.*). Ouders blijven op deze manier, ook bij een residentiële plaatsing, fundamenteel verbonden met hun kind en nemen verantwoordelijkheid binnen het opvoedingsproces.

Onderzoek van de Karel De Grote Hogeschool bij Centra voor Kinderzorg en Gezinsondersteuning (CKG's) in Vlaanderen toont aan dat ouderparticipatie verschillende positieve effecten kan hebben. Ouders die betrokken worden, voelen zich zelfzekerder in hun ouderrol en ervaren dat hun stem gehoord wordt. Dit verlaagt de drempel om hulp te vragen en versterkt zo de samenwerking met hulpverleners. Uit hun onderzoek blijkt bovendien dat in dossiers waar ouders actief meedenken en meewerken, plaatsingen gemiddeld minder lang duren (Dom et al., 2014). Deze bevindingen wijzen erop dat ouderparticipatie, mits goede ondersteuning, een belangrijke meerwaarde kan betekenen binnen residentiële trajecten.

Tegelijk botsen ouders in de praktijk op tal van drempels die participatie bemoeilijken. “Taalbarrières, een onbekende hulpverleningscontext, beperkte communicatieve vaardigheden, een verminderd leervermogen, psychiatrische problematiek of praktische obstakels zoals mobiliteit” (Dom et al., 2014) kunnen er volgens de CKG's in Vlaanderen voor zorgen dat ouders moeilijk aansluiting vinden bij het idee van participatie. Wanneer ouders onvoldoende ondersteund worden in het omgaan met deze drempels, komt hun draagkracht onder druk te staan en wordt actieve participatie moeilijk haalbaar (Dom et al., 2014).

Hulpverleners die ik bevraagd heb erkennen dat ouderparticipatie geen vaststaand gegeven is, maar sterk afhankelijk is van de context, draagkracht van ouders en de mogelijkheden binnen de voorziening. Participatie vraagt daarom niet alleen bereidheid van ouders, maar ook actieve inzet en ondersteuning vanuit de hulpverlening en het beleid (persoonlijke

communicatie, 17 december 2025 -16 januari 2026).

Hebben ouders nog wel echt nog een stem?

De start van een residentiële plaatsing wordt door ouders vaak ervaren als een chaotische en overweldigende periode. Beslissingen volgen elkaar snel op, waardoor er weinig tijd is om te begrijpen wat er precies gebeurt. Ouders beschrijven gevoelens van shock en ongeloof (Singer et al., 2013). Een mama getuigde hierover tegen mij: *“Het lijkt alsof ze opeens je kinderen afpakken.”* (persoonlijke communicatie, 18 december 2025). Uit mijn praktijkonderzoek blijkt dat het besef van de plaatsing vaak pas na verloop van tijd doordringt. Een moeder vertelde tijdens het interview dat zij pas na twee weken beseftte dat haar kinderen niet langer thuis woonden. Het kwam pas écht binnen op het moment dat er een begeleid bezoek in de voorziening werd voorgesteld. (persoonlijke communicatie 18 december 2025). Dit uitgestelde besef wordt ook beschreven in getuigenissen van andere ouders, onder meer bij Dom et al (2014). In deze prille fase van de plaatsing is participatie voor veel ouders nauwelijks mogelijk. Dit omdat zij emotioneel nog niet in staat zijn om actief mee te denken of beslissen (Dom et al., 2014).

“Het lijkt alsof ze opeens je kinderen afpakken”

(Ouder)

Na een plaatsing ervaren veel ouders een sterk verlies aan zeggenschap over hun kind. Hoewel zij soms betrokken blijven bij kleinere beslissingen, liggen fundamentele keuzes zoals verblijf, bezoekregeling en toekomstperspectief

voornamelijk bij de jeugdrechter en hulpverleningsinstanties. Ouders geven zelf aan dat zij weinig te zeggen hebben (Van den Broeck & Opgroeien, 2020). Zoals een ouder dit in een interview met mij verwoordde: *“Je kinderen zijn geplaatst, dus eigenlijk heb je niks meer over hen te zeggen”* (persoonlijke communicatie, 17 december 2025). Deze beperking in inspraak kan ik plaatsen binnen het kader van gedwongen hulpverlening, waarbij beslissingsmacht deels verschuift naar justitie en hulpverlening. Ik begrijp deze verschuiving als een manier waarop ouders tijdelijk ontlast worden van de voltijdse opvoedingsverantwoordelijkheid. Op die manier krijgen zij ruimte om hun draagkracht te versterken en met eigen problematieken aan de slag te gaan, met oog op een mogelijke terugkeer naar voltijds ouderschap op langere termijn. Ouders die door het CKG bevestigd werden, gaven aan dat ze veel voldoening halen uit hun betrokkenheid bij die kleine zaken in het leven van hun kind (Dom et al., 2014). Dit kan erop wijzen dat betrokkenheid, hoe klein die ook mag zijn, ertoe doet.

“Je kinderen zijn geplaatst, dus eigenlijk heb je niks meer over hen te zeggen.”

(Ouder)

Toch verschilt de mate waarin ouders betrokken worden sterk tussen voorzieningen. In sommige residentiële settings worden ouders voornamelijk betrokken bij praktische afspraken, terwijl andere voorzieningen ouders altijd uitnodigen voor overlegmomenten en er wordt ingezet op bijvoorbeeld een oudergroep (Van Den Broeck & Opgroeien, 2020; Dom et al., 2014). Zo'n oudergroep kunnen we onder

andere terugvinden in XPLO. Daar gaan ze in dialoog over nieuwe projecten met ouders van huidige en voorbije begeleidingen. Dit om de hulpverlening en de visie van de organisatie te verbeteren (*Participatie en samenwerking / XPLO VZW, z.d.*). Hoewel er in deze organisatie duidelijk ingezet wordt op ouderparticipatie zag ik doorheen mijn stage dat dit afhankelijk is van de visie en de grootte van de voorziening.

Ondanks deze verschillende vormen van betrokkenheid ervaren veel ouders dat zij zich moeten bewijzen als ‘goede ouder’. Dit om opnieuw vertrouwen te krijgen en zo meer inspraak te verwerven. Deze ervaren machtsverhouding maakt dat ouders hun ouderrol vaak als beperkt en voorwaardelijk beleven (Leysen, 2018). Ook in de praktijk zag ik dat ouders hun mening nog vaak ondermijnd wordt. Een mama die ik sprak zei hierover het volgende *“Ik vind dat de hulpverleners zich soms te veel moeien met mijn kind. Het is nog steeds mijn dochter, ik weet wat best voor haar is”*. Zij gaf aan dat ze zich vaak vergeten voelt wanneer er niet naar haar mening geluisterd wordt (persoonlijke communicatie, 18 december 2025). Deze ervaring komt ook terug in de literatuur. In een interview met opgroeien getuigd Joke Vermeiren van VZW Ouders dat ouders aangeven zich ongehoord te voelen binnen de hulpverlening, zeker wanneer hun mening niet expliciet wordt bevraagd (Van den Broeck & Opgroeien, 2020). Ouders durven hun mening hierover nauwelijks te uiten, uit angst om als ‘lastige ouder’ bestempeld te worden, wat hun traject negatief zou kunnen beïnvloeden (Sillis, 2020; Van den Broeck & Opgroeien, 2020).

Ondanks het feit dat overlegmomenten zouden moeten dienen als een plek waar zowel ouders als hulpverleners hun mening kunnen uiten,

worden deze door ouders vooral ervaren als eenzijdig en informatief. Ouders krijgen te horen wat er zal gebeuren, zonder dat hun mening actief wordt bevraagd (Sillis, 2020). Tegelijk nuanceert Joke Vermeiren in hetzelfde interview dat deze praktijk de laatste jaren evolueert en dat de mening van ouders steeds vaker expliciet wordt bevraagd (Van den Broeck & Opgroeien, 2020).

“Ik vind dat de hulpverleners zich soms te veel moeien met mijn kind. Het is mijn dochter, ik weet wat best voor haar is.”

(Ouder)

Vanuit mijn stagepraktijk stel ik vast dat er in verslagen en gesprekken nog vaak gebruik wordt gemaakt van vakjargon, wat voor ouders moeilijk te begrijpen is. Deze observatie sluit aan bij de bevindingen van Van den Broeck en Opgroeien (2020), die aangeven dat onduidelijke communicatie de afstand tussen ouders en hulpverlening vergroot en participatie bemoeilijkt. Nochtans vormt duidelijke en begrijpelijke informatie de eerste stap naar betekenisvolle participatie volgens Dom et al. (2014). Hoe kan je als ouder namelijk participeren als je niet volledig op de hoogte bent van wat er precies gebeurt?

Bezoekmomenten: hartverscheurend en hartverwarmend

Een residentiële plaatsing heeft een ingrijpende impact op het dagelijkse leven van ouders. Veel ouders kampen met intense gevoelens van schuld en schaamte en ervaren de plaatsing als een persoonlijk falen (Sillis, 2020; Singer et al., 2013). Een ouder die ikzelf interviewde zei hierover het volgende: *“Als ik mijn eigen kinderen niet kan opvoeden, waar ben ik dan als ouder nog goed voor?”* (persoonlijke communicatie, 17 december 2025). Bovendien helpt de visie van de maatschappij ouders hier allesbehalve in. Vaak krijgen zij de schuld voor een plaatsing en worden ze gestigmatiseerd (Singer et al., 2013; Van den Broeck & Opgroeien, 2020). Deze gevoelens ondermijnen het zelfvertrouwen van ouders en maken het moeilijk om zichzelf te zien als een volwaardig partner binnen de hulpverlening.

Naast deze emotionele impact valt ook de dagelijkse structuur plots weg. Zorgtaken die het leven van ouders structuur en betekenis gaven, verdwijnen abrupt. Zoals Willems (2025) beschrijft, missen ouders hierdoor “grote en kleine momenten in het leven van hun kind”, van verjaardagen tot alledaagse routines zoals het kiezen van kleren. Dit leidt tot gevoelens van leegte en verlies van zingeving (Willems, 2025). Uit mijn stagepraktijk en een gesprek met een hulpverlener blijkt dat dit gemis bijzonder sterk wordt ervaren bij ouders zonder werk of dagbesteding (persoonlijke communicatie, 11 december 2025). Bij sommige ouders viel op dat zij het overzicht over dagen en periodes verloren, bijvoorbeeld rond schoolvakanties. Het wegvallen van dagelijkse verantwoordelijkheden en routines zorgde

ervoor dat structuur in hun leven grotendeels verdween.

Het wegvallen van structuur tast de ouderidentiteit aan. Ouders geven aan zich minder ouder te voelen, zowel door verlies van dagelijkse zorgmomenten als door het gevoel gefaald te hebben (Singer et al., 2013). Deze aantasting van de ouderidentiteit vermindert hun emotionele draagkracht en belemmert actieve participatie in de hulpverlening.

Bezoekmomenten vormen voor ouders vaak het enige contact met hun kind tijdens een residentiële plaatsing. Vooral in het begin van een plaatsing zag ik in mijn stageorganisatie dat bezoeken voornamelijk in de voorziening plaatsvonden. Dit aangezien bezoeken thuis dan vaak nog niet toegestaan worden door de jeugdrechter. Deze bezoekmomenten zijn zeer beperkt, ouders gaven daarom aan dat het onmenselijk is om je kind slechts één keer per maand te zien (persoonlijke communicatie, 18 december 2025). Deze bezoeken zijn namelijk cruciaal om de ouder- kinderband te behouden. Tegelijk zijn dit emotioneel zware en confronterende momenten. Ouders beschrijven bezoeken als hartverwarmend door het weerzien, maar ook hartverscheurend door het afscheid (Singer et al., 2013).

In de praktijk ervaren ouders dat bezoekmomenten zich afspelen in een leefgroepcontext die niet aanvoelt als een gezinsomgeving. Drukke, toezicht en de aanwezigheid van andere kinderen maken het moeilijk om deze momenten als een ‘normaal’ ouder-kindcontact te beleven. Ouders geven bovendien in verschillende onderzoeken die ik las aan dat ze zich geobserveerd voelen door begeleiders, wat leidt tot een gevoel van

controle en beoordeling (Dom et al., 2014; Leysen 2018; Willems, 2025). Doorheen mijn stage viel op dat van bezoeken momenten veel afhangt. Uitbreidingen van bezoeken momenten of versoepelingen worden immers vaak gekoppeld aan evaluaties van deze momenten. Dit draagt bij aan het idee dat ouders zich voortdurend moeten bewijzen. Wat ik in de praktijk observeerde, herken ik ook in de beschrijving van Willems (2025), die stelt dat ouders deze momenten vaak ervaren als een test van hun opvoedingsvaardigheden.

Hoewel ouderparticipatie net tijdens deze contactmomenten zichtbaar zou moeten worden, werkt deze controle vaak remmend. Ouders geven aan nood te hebben aan begeleiders die ondersteunend en nabij zijn, zonder het bezoek te sturen (Dom et al., 2014). Wanneer deze ondersteuning ontbreekt, geven ouders aan dat zij zich “*eerder bezoeker dan ouder*” voelen, wat hun gevoel van betrokkenheid verder ondermijnt (Willems, 2025).

Van machteloosheid naar hoop

Hoewel de start van een plaatsing vaak gekenmerkt wordt door machteloosheid en wantrouwen, kan de emotionele beleving van ouders evolueren wanneer er duidelijkheid en ondersteuning wordt geboden. Ouders die zich gehoord en erkend voelen, ontwikkelen gaandeweg meer vertrouwen in de hulpverlening en ervaren opnieuw ruimte om hun ouderrol op te nemen (Dom et al., 2014). Deze evolutie is echter niet vanzelfsprekend en verschilt van ouder tot ouder. Factoren zoals eigen problematiek en eerdere ervaringen met hulpverlening spelen hierin een belangrijke rol volgens hulpverleners die ik bevraagde (persoonlijke communicatie, 17 december 2025 – 16 januari 2026).

Een ouder gaf tijdens mijn interview aan dat zij dankzij goede begeleiding opnieuw hoop kreeg voor de toekomst (persoonlijke communicatie, 18 december 2025). Deze hoop vergroot de emotionele draagkracht van ouders en maakt actieve participatie opnieuw mogelijk. Tegelijk blijft de onzekerheid over het toekomstperspectief van het kind bij veel ouders aanwezig. Veel ouders stellen zich dan ook de vraag of hun kinderen wel ooit terug thuis zullen wonen (Singer et al., 2013).

“Als ik mijn eigen kinderen niet kan opvoeden, waar ben ik als ouder dan nog goed voor?”
(Ouder)

Ouderparticipatie bekeken door de bril van hulpverleners

Hulpverleners bevestigen dat ouderparticipatie een gedeelde verantwoordelijkheid is van ouders, hulpverleners, organisaties en beleid. Uit mijn bevraging blijkt dat hulpverleners zich bewust zijn van de intense emoties waarmee ouders geconfronteerd worden tijdens een plaatsing. Deze emoties zorgen vaak voor weerstand en bemoeilijken de samenwerking, zeker binnen een context van gedwongen hulpverlening (persoonlijke communicatie 17 december 2025 – 16 januari 2026). Deze bevinding uit mijn bevraging wordt ook benoemd door Dom et al (2014).

Emotionele ondersteuning van ouders gebeurt voornamelijk via gesprekken, huisbezoeken en informele contactmomenten. *“Kleine gebaren zoals een berichtje sturen tijdens moeilijke momenten, kunnen voor ouders al veel betekenen”* zei een hulpverlener in mijn bevraging. Wanneer dit niet voldoende is worden ouders doorverwezen naar psychosociale hulp (persoonlijke communicatie 17 december 2025 – 16 januari 2026). In mijn onderzoek gaven hulpverleners tegelijk aan dat tijdsdruk, administratieve verplichtingen, personeelstekort en besparingen ouderondersteuning onder druk zetten. Deze bevinding wordt ook bevestigd in Sillis (2020).

“Een berichtje sturen bij moeilijke momenten doet hen vaak al deugd”

(Hulpverlener)

Spanning tussen beleid en de realiteit

Ouderparticipatie binnen de residentiële jeugdhulp is een waardevol maar complex streven. Hoewel beleid en praktijk inzetten op partnerschap en betrokkenheid, ervaren ouders tijdens een plaatsing vaak verlies van zeggenschap, sterke emoties en onzekerheid over hun rol. Deze ervaringen ondermijnen hun draagkracht en bemoeilijken actieve participatie.

Ondanks de sterke beleidsmatige nadruk op ouderparticipatie blijft er dus een grote kloof bestaan tussen verwachtingen en praktijk. Ouderparticipatie wordt door het beleid vaak als vanzelfsprekend gezien, terwijl hulpverleners in het werkveld erkennen dat de draagkracht en mogelijkheden van ouders sterk verschillen. Sommige hebben te maken met talloze persoonlijke problemen waardoor participatie tijdelijk niet haalbaar is. Bij andere ouders kan het laten horen van hun stem dan weer zorgen voor zelfvertrouwen en voldoening.

Daarnaast speelt de context van gedwongen hulpverlening een belangrijke rol. Ouders ervaren hulpverlening vaak als controlerend, wat weerstand en wantrouwen versterkt. Zonder erkenning van deze machtsverhouding blijft participatie ongelijkwaardig. Hulpverleners bevinden zich in een machtspositie, hun mening op de situatie kan een grote invloed hebben op de visie van de jeugdrechter. Ouders voelen dit zelf ook aan, zo blijkt uit dit onderzoek. Deze bevinding zien we bijvoorbeeld tijdens bezoekmomenten. In plaats van een mooi ouder-kind moment worden deze ervaren als een manier om de opvoedingsvaardigheden van ouders te testen, eerder dan ze zich ondersteund voelen.

Ten slotte ontbreekt vaak duidelijke informatie voor ouders. Overlegmomenten worden ervaren als een eenzijdige informatieoverdracht in plaats van een dialoog. Bovendien wordt er vaak gecommuniceerd in vakjargon, wat een afstand creëert. Hierdoor weten ouders niet goed wat er van hen verwacht wordt als gedeelde opvoedingsverantwoordelijke, wat participatie verder bemoeilijkt.

De analyse van de ervaring van hulpverleners en ouders in residentiële plaatsingen maakt duidelijk dat participatie van ouders niet vanzelfsprekend is. Beleidsmatige verwachtingen dat ouders meteen mee participeren botsen op de realiteit van hun draagkracht. **De kernuitdaging voor sociaal**

werk is daarom: “Hoe kunnen we meer expliciete emotionele ondersteuning bieden als basis voor ouderparticipatie.” Alleen wanneer ouders zich erkend, gehoord en veilig voelen, kunnen zij hun ouderrol opnieuw opnemen en betekenisvol participeren in de hulpverlening. Dit vraagt van sociaal werkers niet enkel het houden van overleg, maar het actief ondersteunen van ouders in hun emoties, het geven van duidelijke informatie en het versterken van vertrouwen in hun ouderlijke competenties. Deze aspecten worden volgens ouders, hulpverleners en ouderorganisaties zoals VZW Ouders nog onvoldoende benaderd. Ouderparticipatie wordt zo geen papieren beleidsstuk, maar een haalbaar resultaat van gerichte ondersteuning en samenwerking.

Bronnenlijst

Bastaits, K. (2023, december 11). *De ouderrol in de residentiële jeugdhulp: hoe zet de hulpverlening hierop in?* PXL eXperts. Geraadpleegd op 23 januari, van <https://www.pxlexperts.be/de-ouderrol-in-de-residentiele-jeugdhulp-hoe-zet-de-hulpverlening-hierop-in/>

Dom, L., Thirion, J., De Clerck, W., Karel De Grote-Hogeschool, Expertisecentrum Pedagogische ondersteuning in Kinderopvang en School, Expertisecentrum Krachtgericht Sociaal Werk, CKG De Schommel, & CKG 't Open Poortje. (2014). *Samenwerking met ouders in de residentiële werking van de Centra voor Kinderzorg en Gezinsondersteuning*. Geraadpleegd op 23 januari 2026, van <https://www.kdg.be/sites/kdg/files/2024-07/brochure%20ouderparticipatie%20in%20ckg%27s.pdf>

Leysen, N. (2018, 13 oktober). *Elke uithuisplaatsing schudt leefwerelden door elkaar*. Sociaal.Net. Geraadpleegd op 23 januari 2026, van <https://sociaal.net/verhaal/ouders-met-kinderen-in-pleegzorg/>

Opgroeien. (z.d.). *Opgroeien. Wat is ouderschap?* Geraadpleegd op 23 januari 2026, van <https://www.opgroeien.be/kennis/themas/ouderschap-en-opvoeding-ondersteunen/wat-ouderschap>

Participatie & samenwerking / XPLO VZW. (z.d.). *Xplo VZW*. Geraadpleegd op 23 januari 2026, van <https://www.xplo.be/participatieensamenwerking>

Residentiële jeugdhulp / Jeugdhulp. (z.d.). Geraadpleegd op 23 januari 2026, van <https://www.jeugdhulp.be/themas/residentiele-jeugdhulp>

Sillis, M. (2020, 1 december). *Ouders met kinderen in de jeugdhulp: 'Een kind is geen dossier'*. Sociaal.Net. Geraadpleegd op 23 januari 2026, van <https://sociaal.net/verhaal/ouders-met-kinderen-in-de-jeugdhulp/>

Singer, E., Zeijlmans, K., Uzozie, A., Buijsman, C., Stichting Alexander, Universiteit van Amsterdam, Stichting Kinderpostzegels Nederland, & Ontwerppartners.nl. (2013). *Alleen met een groot verdriet*. Geraadpleegd op 23 januari 2026, van https://pure.rug.nl/ws/portalfiles/portal/16851602/Boek_alleen_met_een_groot_verdriet.pdf

Willems, J. (2025, 26 november). *Wat betekent 'gezin' nog als je kinderen in de jeugdhulp zitten?* Sociaal.Net. Geraadpleegd op 23 januari 2026, van <https://sociaal.net/achtergrond/wat-betekent-gezin-nog-als-je-kinderen-in-de-jeugdhulp-zitten/>

Van Den Broeck, S. & Opgroeien. (2020, 11 november). *Het thema ouderparticipatie leeft steeds sterker binnen de jeugdhulp*. Jeugdhulp. Geraadpleegd op 23 januari 2026, van <https://www.jeugdhulp.be/actua/anderen-aan-het-woord/interview/oudersparticipatie-geeft-ouders-in-de-jeugdhulp-eeen>

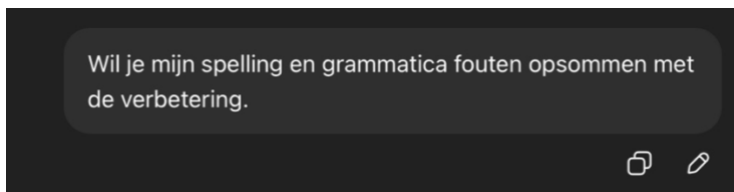
Vlaamse Hogescholeerraad. (z.d.). *Ouderbetrokkenheid*. (Dekker & van de Bergh, 2002; Koot & Noordgraaf, 2020). Geraadpleegd op 23 januari 2026, van <https://www.vlaamsehogescholeerraad.be/nl/expertisezoeker/ouderbetrokkenheid>

Tijdens de voorbereiding van dit werk heb ik Chat gpt gebruikt om de spelling en grammatica van mijn tekst te controleren.

Na het gebruik van deze tool heb ik de inhoud grondig en kritisch bekeken en waar nodig bewerkt, waarbij ik de volledige verantwoordelijkheid opneem voor het eindresultaat.

Hieronder vind je een beschrijving van de gebruikte vraagstellingen die ik daartoe heb geformuleerd:

1: “Wil je mijn spelling- en grammatica fouten opsommen met de verbetering erbij?”

2: “Herschrijf deze tekst zodat deze vlot leesbaar is. Verander niks aan de inhoud.”

